ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Josefa Baxy a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobkyně: **J. R.,** zast. I. R., bytem tamtéž, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení,** se sídlem Křížová 25, Praha 5, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28. 1. 2009, č. j. 2 Cad 53/2007 - 43,

takto:

I. V řízení o kasační stížnosti **se pokračuje.**

II. Kasační stížnost **se zamítá.**

III. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Městský soud v Praze napadeným rozsudkem ze dne 28. 1. 2009, č. j. 2 Cad 53/2007 - 43, zrušil rozhodnutí žalované České správy sociálního zabezpečení ze dne 27. 6. 2007, č. X, jímž byla zamítnuta žádost žalobkyně ze dne 5. 10. 2005 o vyrovnání výše částečného invalidního důchodu na úroveň důchodu, který by jí náležel jen podle českých právních předpisů, tj. včetně započítání veškeré doby zaměstnání a náhradních dob získaných do 31. 12. 1992. Zároveň soud věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

V odůvodnění zamítavého rozhodnutí žalovaná (dále jen „stěžovatelka“) uvedla, že žalobkyně svůj požadavek vznesla s odvoláním na nález Ústavního soudu ze dne 3. 6. 2003, sp. zn. III. ÚS 405/02. Podle zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, v platném znění, lze však důchod zvýšit pouze s použitím ustanovení § 56 odst. 1 písm. b) cit. zákona, tj. zjistí-li se, že důchod byl přiznán nebo je vyplácen v nižší částce, než v jaké náleží, anebo byl přiznán od pozdějšího data, než od jakého náleží. Kontrolou dávkového

spisu žalobkyně bylo zjištěno, že od 11. 3. 1985 do 15. 1. 1994, tj. i ke dni rozdělení České a Slovenské Federativní republiky, byla zaměstnána u Vojenského útvaru 7377 Trenčín ve Slovenské republice. S poukazem na čl. 20 odst. 1 Smlouvy mezi ČR a SR o sociálním zabezpečení, publikované pod č. 228/1993 Sb. (dále jen „Smlouva"), jakož i čl. 11 Smlouvy a čl. 15 Správního ujednání o provádění Smlouvy, žalovaná uzavřela, že vzhledem k tomu, že zaměstnavatel žalobkyně ke dni rozdělení ČSFR, tj. ke dni 31. 12. 1992 nebyl organizací se sídlem zapsaným v obchodním rejstříku a v uvedené době měla žalobkyně trvalý pobyt na území Slovenské republiky, je k posouzení nároku na přiznání částečného invalidního důchodu za dobu zaměstnání do 31. 12. 1992 příslušný slovenský nositel pojištění. Z tohoto důvodu byl žalobkyni v intencích čl. 11 Smlouvy rozhodnutím žalované ze dne 20. 8. 1998 přiznán od 17. 4. 1997 dílčí částečný invalidní důchod podle § 44 zák. č. 155/1995 Sb. za dobu pojištění na území České republiky získanou od 1. 1. 1993. Dalším rozhodnutím stěžovatelky ze dne 2. 8. 2002, č. X, byl tento důchod upraven na částku 1340 Kč měsíčně, čímž bylo vyhověno požadavkům žalobkyně na zhodnocení dopočtené doby. Jelikož v žádosti ze dne 5. 10. 2005 žalobkyně neuvedla žádnou skutečnost rozhodnou pro zvýšení jejího částečného invalidního důchodu a pro takové zvýšení nenalezla stěžovatelka oporu ani v současné právní úpravě, byla žádost žalobkyně o tzv. „vyrovnání" částečného invalidního důchodu zamítnuta. Stěžovatelka vyslovila názor, že citovaný nález Ústavního soudu, na který se žalobkyně odvolávala, se týkal konkrétního případu a nezavazuje stěžovatelku k tomu, aby byl aplikován ve všech analogických případech, neboť soudní judikatura není v České republice pramenem práva. Stěžovatelka je i nadále v důchodové záležitosti žalobkyně povinna aplikovat čl. 20 odst. 2 Smlouvy s tím, že dobu pojištění před 1. 1. 1993 nelze hodnotit jako dobu českého pojištění.

Městský soud v Praze napadeným rozsudkem zrušil rozhodnutí stěžovatelky ze dne 27. 6. 2007, č. X, neboť ho shledal v rozporu s nálezem Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 301/05 ze dne 13. 11. 2007. V odůvodnění tohoto rozsudku soud konstatoval, že vyrovnávací příspěvek vyplývá přímo ze zásady ústavnosti a ústavního pořádku České republiky. Jestliže tedy podle citovaného nálezu má Česká republika vůči svým občanům primární povinnost poskytovat přiměřené hmotné zabezpečení ve stáří za rovných podmínek i v případě, že smlouvou tuto povinnost delegovala na někoho jiného (tj. na Slovenskou republiku) a zajistila tím náhradníka, má tedy nadále povinnost pokrýt zbývající část povinnosti, tzn. dorovnat eventuální schodek do té míry, v níž Slovenská republika tuto povinnost zcela nekryje. Částečný invalidní důchod nebyl ze systému důchodového pojištění Slovenské republiky přiznán žalobkyni z důvodu neexistence právní úpravy částečného invalidního důchodu na území Slovenské republiky. Pokud z tohoto důvodu nebyla žalobkyni dávka přiznána, má nadále Česká republika povinnost platit dávku do té míry, v níž Slovenská republika tuto povinnost zcela nekryje, tedy za dobu pojištění získanou za existence společného státu do 31. 12. 1992. Z tohoto důvodu Česká republika musí zohlednit veškerou dobu pojištění do 31. 12. 1992, která žalobkyni nebyla slovenským nositelem důchodového pojištění zohledněna, neboť ústavní princip České republiky převažuje nad zákonem č. 155/1995 Sb. i Smlouvou mezi ČR a SR o sociálním zabezpečení, která s ohledem na nález Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 301/05 není pramenem evropského práva.

Proti tomuto rozsudku podala stěžovatelka včas kasační stížnost pro jeho nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řádu správního (dále jen „s. ř. s.") a pro

vadu řízení před soudem, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé (§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.). Stěžovatelka s názorem vysloveným Městským soudem v Praze nesouhlasila z důvodů obšírně a podrobně v kasační stížnosti uvedených a navrhovala, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek Městského soudu v Praze a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Stěžovatelka uvedla, že pro určení, zda se doba zaměstnání získaná přede dnem rozdělení ČSFR, to znamená do 31. 12. 1992, považuje za dobu pojištění jednoho nebo druhého nástupnického státu československé federace, je podle čl. 20 odst. 1 Smlouvy rozhodující sídlo zaměstnavatele pojištěnce ke dni zániku společného státu, popř. naposledy před tímto dnem. Toto ustanovení je uvedeno v příloze III Nařízení Rady (EHS) č. 1408/71. Na základě čl. 7 (2) citovaného nařízení platí nadále bez ohledu na článek 6, podle něhož nařízení nahrazuje ustanovení úmluv o sociálním zabezpečení, pokud jde o osoby a otázky, jichž se nařízení týká. Na základě zmocnění obsaženého v čl. 21 odst. 1 Smlouvy upravily příslušné úřady smluvních stran ve správním ujednání, publikovaném pod sdělením č. 117/2002 Sb. m. s., nezbytná opatření k jejímu provádění. V čl. 15 odst. 1 tohoto ujednání je vymezen pojem sídlo zaměstnavatele. Rozumí se jím adresa zapsaná jako sídlo v obchodním rejstříku; je-li zaměstnatelem odštěpný závod nebo jiná organizační složka zapsaná v obchodním rejstříku, je sídlem zaměstnavatele adresa tohoto odštěpného závodu nebo organizační složky. V řízení bylo bezpečně prokázáno, že zaměstnavatel účastnice měl naposledy přede dnem zániku ČSFR sídlo na území Slovenské republiky. Z tohoto důvodu se doby důchodového zabezpečení (pojištění), které žalobkyně získala přede dnem rozdělení federace, považují za doby zabezpečení Slovenské republiky. Stěžovatelka tudíž nepochybila, když vycházela z uvedeného principu při vydání rozhodnutí ze dne 20. 8. 1998 a ze dne 2. 8. 2002, jimiž žalobkyni přiznala dílčí částečný invalidní důchod od 17. 4. 1997, tj. od vzniku částečné invalidity. Z této skutečnosti vycházela i Sociální pojišťovna jako slovenský nositel pojištění, když posuzovala žádost žalobkyně o slovenský dílčí invalidní důchod. Poprvé o něm rozhodovala v roce 1998 s výsledkem zamítnutí žádosti, neboť žalobkyně nebyla slovenskou stranou uznána ani částečně invalidní. Zamítavé rozhodnutí bylo potvrzeno ve správním soudnictví rozsudkem Krajského soudu v Trenčíně ze dne 19. 3. 2002, č. j. 12 S 362/98 - 42. Žalobkyně byla uznána ve Slovenské republice invalidní až od 15. 4. 2004, avšak její žádost o invalidní důchod byla zamítnuta rozhodnutím Sociální pojišťovny Slovenské republiky ze dne 17. 2. 2005 pro nesplnění potřebné doby pojištění ve smyslu § 72 odst. 1 písm. e) zákona č. 461/2003 Z. z., o sociálním pojištění.

Stěžovatelka zdůraznila, že byla-li by účastnice uznána částečně invalidní na Slovensku od stejné doby jako v České republice, splňovala by potřebnou dobu pojištění pro přiznání slovenského dílčího částečného invalidního důchodu a tento důchod by jí mohl být slovenskou stranou přiznán. V jejím případě by pak přicházelo v úvahu dorovnání důchodu pobíraného v souladu se Smlouvou od slovenské strany (slovenského dílčího částečného invalidního důchodu) do výše důchodu, který by náležel výlučně podle českých právních předpisů bez ohledu na Smlouvu. Toto tzv. „dorovnání“, neboli též „vyrovnávací příspěvek“ poskytuje stěžovatelka podle judikatury Ústavního soudu České republiky na žádost důchodců, kterým vznikl nárok na důchod podle právních předpisů České a Slovenské republiky před vstupem obou zemí do Evropské unie, tj. před 1. 5. 2004, a kteří mají české státní občanství a trvalý pobyt na území České republiky. Ostatním důchodcům stěžovatelka nemůže dorovnání přiznat, neboť nejenže uvedenou

dávku neupravuje vnitrostátní nebo komunitární právo, ale na tyto případy nedopadá ani stávající judikatura Ústavního soudu (zejména nález sp. zn. Pl. ÚS 4/06 či nález sp. zn. IV ÚS 301/05). Naposledy uvedenému nálezu se Městský soud v Praze podrobně věnoval, aniž by se však explicitně zabýval otázkou, zda vůbec dopadá na posuzovaný případ. Stěžovatelka vyslovuje přesvědčení, že nikoliv, neboť zatím žádný vyšší soud ji nezavázal k tomu, aby poskytovala dorovnání, jestliže důchodci nevznikl nárok na slovenský důchod. Tím by fakticky kompenzovala nesplnění podmínek nároku ve Slovenské republice, zde nesplnění kritérií pro částečnou invaliditu. Žádost žalobkyně o započtení doby zaměstnání v Československu pro výši invalidního důchodu ze dne 5. 10. 2005 není žádostí o dorovnání, ale žádostí o částečný invalidní důchod výlučně podle českých předpisů, jak je výslovně uvedeno v žalobě účastnice z 16. 7. 2007. Podle názoru stěžovatelky Ústavní soud svými nálezy nezamýšlel, aby český nositel pojištění kompenzoval poživatelům českých invalidních důchodů skutečnost, že slovenská strana odlišně posoudila jejich zdravotní stav. V této souvislosti upozornila, že posouzení zdravotního stavu pro účely dávek v invaliditě je věcí státu, který dávku přiznává, a žádné normy vnitrostátního či komunitárního práva, ba ani judikatura Ústavního soudu, neupravuje povinnost České republiky jakýmkoliv způsobem revidovat posouzení zdravotního stavu svých občanů jiným smluvním státem. Stěžovatelka vyjadřuje pochybnosti o tom, že by i Slovenská republika poskytovala svým občanům dorovnání v situaci, kdy by jim přiznala dílčí invalidní důchod podle Smlouvy, avšak Česká republika by je za invalidní nepovažovala a žádost o důchod zamítla. Setrvala na tom, že primární příčinou nepřiznání slovenského (částečného) invalidního důchodu žalobkyně je výsledek posouzení jejího zdravotního stavu slovenskou stranou a nikoliv neexistence právní úpravy částečného invalidního důchodu na Slovensku, jak chybně uvedl Městský soud v Praze. Zrušení částečného invalidního důchodu, respektive jeho nahrazení jednotným invalidním důchodem, přinesl (na Slovensku) až zákon č. 461/2003 Z. z., který však ještě nebyl v době prvního rozhodování o invalidním důchodu žalobkyně účinný. Městský soud v Praze tak vycházel ze skutkové podstaty, která není totožná se skutečností, neboť slovenská strana nepřiznala žalobkyni částečný invalidní důchod v roce 1998 pro nesplnění podmínky částečné invalidity (byť splňovala dobu pojištění) a invalidní důchod v roce 2005 pro nesplnění doby pojištění (přestože byla invalidní). Jedná se tedy o vadu řízení před soudem, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Současně s podáním kasační stížnosti požádala stěžovatelka, aby Nejvyšší správní soud přiznal kasační stížnosti odkladný účinek.

Žalobkyně podala ke kasační stížnosti vyjádření, v němž se ztotožnila s právním názorem Městského soudu v Praze a žádala, aby Nejvyšší správní soud nevyhověl návrhu stěžovatelky na zrušení napadeného rozsudku a aby nevyhověl ani její žádosti na odložení vykonatelnosti rozsudku, a to proto, že není splněna podmínka nenahraditelné újmy. Výše částečného invalidního důchodu by po právu činila za veškerou dobu pojištění cca o 1050 Kč měsíčně více než důchod, který nyní pobírá (místo dosavadních 2530 Kč měsíčně částku 3580 Kč). I s doplacením tří roků zpětně od října 2002 by se jednalo přibližně o částku 80 000 Kč. Vzhledem k tomu, že v březnu 2012 splní žalobkyně podmínky nároku na starobní důchod podle slovenských předpisů, takto vyrovnaná částka českého důchodu by jí náležela jen do března 2012, takže celková částka by představovala asi 110 000 Kč. Tu nelze v případě jejího vyplacení žalobkyni pokládat za nenahraditelnou újmu na straně stěžovatelky. Za takovou újmu by mohla být považována, pokud by z tohoto důvodu

nemohla dostát své povinnosti přiznávat a pravidelně vyplácet dávky sociálního pojištění. To se jistě v daném případě nestane. Navíc ani podle Nařízení Rady č. 2580/2001 není považována za nenahraditelnou újmu újma finanční a v žádném případě nebude úprava důchodu za veškerou odpracovanou dobu v Československu v rozporu s veřejným zájmem. V rozporu s veřejným zájmem je naopak po více než 10 let trvající šikana žalobkyně ze strany stěžovatelky. Úřad práce jí nemohl při jejím zdravotním stavu nabídnout vhodné zaměstnání ani v Praze, v důsledku čehož přišla o nárok na invalidní důchod od slovenské strany.

Nejvyšší správní soud přednostně rozhodl o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podle § 107 s. ř. s., přičemž usnesením ze dne 30. 6. 2009, č. j. 4 Ads 71/2009 - 69 přiznal kasační stížnosti odkladný účinek z důvodů v něm podrobně vysvětlených.

Následně přezkoumal napadený rozsudek Městského soudu v Praze v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., podle nichž byl vázán rozsahem a důvody, jež byly stěžovatelkou v kasační stížnosti uplatněny. Přitom neshledal vady uvedené v § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobkyně se narodila v České republice, je její státní občankou a po zániku ČSFR má na jejím území trvalý pobyt od 9. 2. 1994 do 20. 1. 2003 a od 20. 8. 2003. Stěžovatelka rozhodnutím ze dne 20. 8. 1998, č. X, podle § 44 zákona č. 155/1995 Sb. a podle Smlouvy přiznala žalobkyni od 17. 4. 1997 dílčí částečný invalidní důchod ve výši 134 Kč měsíčně. Při stanovení výše dílčího částečného invalidního důchodu stěžovatelka podle čl. 20 odst. 1 a 2 a čl. 15 odst. 2 Správního ujednání o provádění Smlouvy zahrnula veškeré doby pojištění získané do 31. 12. 1992 mezi slovenské doby pojištění, neboť žalobkyně měla ke dni zániku Československa trvalý pobyt na území Slovenské republiky, kde v době od 11. 3. 1985 do 15. 1. 1994, tedy i ke dni rozdělení ČSFR, byla zaměstnána jako administrativně technická pracovnice (telefonistka) u Vojenského útvaru 7377 Trenčín, jehož adresa nebyla uvedena v obchodním rejstříku. Dalším rozhodnutím stěžovatelky ze dne 2. 8. 2002, č. X, byl po zohlednění dopočtené doby při stanovení poměru mezi délkou české doby pojištění a celkovou dobou pojištění získanou v českém a slovenském systému důchodového pojištění přiznán žalobkyni tento dílčí důchod od stejného data ve výši 1340 Kč měsíčně.

Doby pojištění získané stěžovatelkou do 31. 12. 1992 považovala za slovenské doby pojištění také Sociální pojišťovna Slovenské republiky. Ta však rozhodnutím ze dne 18. 3. 1998, č. X, které bylo z formálních důvodů změněno rozhodnutím ze dne 15. 5. 1998, č. X, podle § 29 zákona č. 100/1988 Sb., o sociálním zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů, zamítla žádost žalobkyně o invalidní důchod, neboť ta podle posudku Sociální pojišťovny, pobočky v Trenčíně není invalidní podle § 29 odst. 2 zákona č. 100/1988 Sb. ani částečně invalidní podle § 37 odst. 2 téhož zákona. Toto rozhodnutí slovenského nositele důchodového pojištění potvrdil Krajský soud v Trenčíně rozsudkem ze dne 19. 3. 2002, č. j. 12 S 362/98 – 42, poté, co si v přezkumném soudním řízení opatřil posudek Posudkové komise sociálního zabezpečení č. III ústředí Sociální pojišťovny v Bratislavě a jeho doplnění, z jejichž závěrů vyplynulo, že podle všeobecných posudkových kritérií platných ve Slovenské republice není možné na rozdíl od českých posudkových kritérií uznat ani částečnou invaliditu žalobkyně. Podle slovenského nositele důchodového pojištění vznikla

invalidita žalobkyně až ke dni 15. 4. 2004. Žalobkyně však do tohoto data nezískala potřebnou dobu pojištění, a proto Sociální pojišťovna Slovenské republiky rozhodnutím ze dne 17. 2. 2005, č. X, podle § 72 písm. e) zákona č. 461/2003 Z. z., o sociálním pojištění a podle Smlouvy její žádost o invalidní důchod zamítla.

Následně žalobkyně podáním ze dne 5. 10. 2005 požádala o *„započtení doby zaměstnání v Československu pro výši částečného invalidního důchodu“*. V této žádosti uvedla, že kvůli existenci Smlouvy, neuznání částečné invalidity na Slovensku do roku 2004 a nemožnosti získání potřebné doby pojištění kvůli svému nepříznivému zdravotnímu stavu před uznáním invalidity slovenským nositelem pojištění ke dni 15. 4. 2004 je odkázána jen na dílčí částečný invalidní důchod, který jí byl vypočten za dobu pojištění získanou v České republice po roce 1992 a za dobu dopočtenou. Přitom bez existence Smlouvy by jí náležel částečný invalidní důchod se započtením doby pojištění získané do zániku Československa. V závěru žádosti ze dne 5. 10. 2005 žalobkyně uvádí: *„S odvoláním především na nález Ústavního soudu ze dne 3. 6. 2003, č. III. ÚS 405/02 žádám o vyrovnání výše částečného invalidního důchodu na úroveň důchodu, který by mi náležel jen podle českých právních předpisů, tj. včetně započítání veškeré doby zaměstnání a náhradních dob získaných do 31. 12. 1992. Jestliže nelze aplikovat Smlouvu - nesplňuji podmínky slovenských předpisů pro přiznání slovenského invalidního důchodu, ale splňuji podmínky nároku na částečný invalidní důchod a nejsem vyloučena jako obyvatel ČR z použití českých právních předpisů, náleží mi částečný invalidní důchod ve výši odpovídající době zaměstnání v Československu jako u každého jiného občana.“*

Stěžovatelka žádost žalobkyně ze dne 5. 10. 2005 zamítla, neboť podle ní je nutné doby pojištění získané žalobkyní přede dnem rozdělení ČSFR považovat podle čl. 20 Smlouvy a čl. 15 Správního ujednání za slovenské doby pojištění. Judikaturu Ústavního soudu podle stěžovatelky nelze na posuzovanou věc použít, neboť slovenský nositel pojištění nepřiznal žalobkyni dílčí částečný invalidní důchod a nepřichází tak v úvahu dorovnání slovenského důchodu do výše důchodu, který by jí náležel výlučně podle českých právních předpisů bez ohledu na Smlouvu.

Prvním rozhodnutím, jímž Ústavní soud zasáhl do otázky posuzování dob pojištění získaných účastníky důchodového zabezpečení bývalé ČSFR, byl nález sp. zn. II. ÚS 405/02 ze dne 3. 6. 2003, který lze stejně jako dále zmíněná rozhodnutí Ústavního soudu vyhledat na webové stránce http://nalus.usoud.cz. Ústavní soud zde řešil případ žadatele, jemuž byl českým nositelem pojištění přiznán předčasný starobní důchod podle § 31 zákona č. 155/1995 Sb. Výše jeho důchodu byla stanovena metodou dílčení podle čl. 11 odst. 3 a 4 Smlouvy s ohledem na čl. 20 odst. 1 Smlouvy za situace, kdy mu nárok na dávku od slovenského nositele pojištění ještě nevznikl. Ústavní soud zde vyslovil tezi, že *„u českých občanů (s trvalým bydlištěm v České republice) nelze na dobu zaměstnání u zaměstnavatele se sídlem na Slovensku získanou do rozpadu společného státu nahlížet jako na dobu zaměstnání v cizině a že pokud žadatel splnil podmínku minimálního počtu let pojištění pro vznik nároku na dávku podle z. č. 155/1995 Sb., nelze mu zpětně na základě aplikace mezinárodní smlouvy podle § 61 z. č.155/1995 Sb. její splnění upírat“*. Ústavní soud měl dále za to, že *„postup nositele pojištění i obecných soudů byl prima facie zákonný, nicméně uvedené orgány aplikovaly příslušná ustanovení bez náležitého ohledu na požadavky kladené ústavním pořádkem, čímž porušily zákaz diskriminace podle čl. 3 odst. 1 Listiny ve spojení s čl. 30 odst. 1 Listiny“*. Diskriminace tedy byla ze strany Ústavního soudu spatřována v tom, že správní

orgány i soudy hodnotily českým občanům s trvalým bydlištěm na území ČR dobu zaměstnání získanou do 31. 12. 1992 v systému důchodového zabezpečení bývalé ČSFR jen podle kriterií čl. 20 odst. 1 Smlouvy, ačkoliv dle názoru Ústavního soudu by v těchto případech měl český nositel pojištění hodnotit tuto dobu uvedené skupině vždy.

Dalším v pořadí byl nález Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 252/04 ze dne 25. 1. 2005. Ústavní soud zde řešil případ žadatelky, která se na území dnešní Slovenské republiky narodila, zde bydlela, výhradně zde též vykonávala zaměstnání a zde jí byl také slovenským nositelem pojištění v roce 1996 přiznán starobní důchod. V tu dobu měla i slovenské státní občanství. Později se žadatelka přestěhovala do České republiky, získala zde trvalý pobyt a v roce 1998 české státní občanství. Ústavní soud jejímu požadavku na přiznání starobního důchodu z českého systému důchodového zabezpečení vyhověl. Ve svém rozhodnutí se odvolal na nález sp. zn. II. ÚS 405/02 a uvedl následující: *„Ústavní soud připomíná a opakuje, že tenor nálezu byl založen na respektování ústavního principu rovnosti, tj. vyloučení neodůvodněné nerovnosti, v daném případě mezi občany České republiky. V případě, v němž speciální inkorporační norma obsažená v § 61 zák. č. 155/1995 Sb., zakládá přednost mezinárodní smlouvy před vnitrostátním právem, kdy je tudíž aplikace práva ovládána výkladovým pravidlem lex specialis derogat legi generali, jelikož Ústavní soud není nadán pravomocí posuzovat ústavnost ratifikovaných mezinárodních smluv, musí uvedený výkladový princip o přednosti speciální před obecnou úpravou ustoupit principu ústavnímu, dopadajícímu na aplikaci a interpretaci relevantního jednoduchého práva, a to principu jeho ústavně konformní interpretace a aplikace. V posuzované věci tímto ústavním principem je základní právo plynoucí z ústavního principu rovnosti občanů a vyloučení jejich neodůvodněného odlišovaní v právech.“* Na doplnění Ústavní soud dále uvedl, že *„pokud občan splňuje všechny zákonné podmínky pro vznik nároku na důchod bez existence Smlouvy a tento nárok by byl vyšší než nárok podle Smlouvy, je věcí nositele českého důchodového pojištění, aby zabezpečil pobírání důchodové dávky v takové výši, která odpovídá vyššímu nároku podle vnitrostátních předpisů a rozhodl o dorovnání výše důchodu pobíraného od druhé smluvní strany do zákonného nároku podle českých právních předpisů, přičemž bude respektovat částku důchodu pobíraného v souladu se Smlouvou od druhé smluvní strany tak, aby nedošlo k duplicitnímu pobírání dvou důchodů stejného typu přiznaných ze stejného důvodu od dvou nositelů pojištění.* Nakonec v obecné rovině upozornil, že *„umožňuje-li zákon č. 155/1995 Sb. uplatnění nároků z něj plynoucích bez ohledu na státní občanství, tj. ve vazbě na trvalý pobyt, z pohledu ochrany ústavněprávní Ústavní soud považuje za neodůvodněnou nerovnost toliko ve vazbě na odlišování státních občanů České republiky v jejich nárocích plynoucích ze sociálního zabezpečení, nikoliv ale ve vazbě na další kategorie fyzických osob“*.

V nálezu sp. zn. Pl. ÚS 4/06 ze dne 20. 3. 2007 pak Ústavní soud ve věci téže žadatelky korigoval svůj předchozí právní názor a vypustil již zákaz duplicitního započtu dob pro přiznání dávky téhož druhu. Uvedl pouze, že *„pro posouzení důchodového nároku žadatelky je významná okolnost, že tato je občankou České republiky a je nerozhodné, kdy se jí stala. Uplatněný (zvláštní) důchodový nárok je nezbytné odvíjet (v režimu již dříve dovozeného „dorovnání“ ve vztahu k důchodu pobíranému od nositele slovenského pojištění) od výše starobního důchodu podle českých předpisů, odpovídajícího zohlednění dob zabezpečení (pojištění) získaných za existence společného státu (aniž by bylo jakkoli přihlíženo k dobám následným, již slovenským), a to za samozřejmého předpokladu, že ostatní podmínky vzniku nároku na starobní důchod byly splněny“*.

Nález IV. ÚS 301/05 ze dne 2. 4. 2007 blíže osvětlil ideologická východiska, z nichž Ústavní soud při formulaci pravidla vycházel. Dle jeho názoru „*Česká republika je povinna podle čl. 30 Listiny základních práv a svobod poskytovat občanům přiměřené hmotné zabezpečení ve stáří za rovných podmínek a zákon o důchodovém pojištění je konkretizací tohoto základního práva. Skutečnost, že Česká republika je oprávněna tuto povinnost delegovat podle mezinárodní smlouvy, a v tomto případě má k tomu i dobrý důvod, neznamená, že by mohla zatlačit do pozadí převažující ústavní princip. Česká republika tak má stále vůči svým občanům primární povinnost poskytovat přiměřené hmotné zabezpečení ve stáří i v případě, že zajistila náhradníka. Pokud náhradník nesplňuje zcela její povinnost, musí Česká republika pokrýt zbývající část povinnosti*“. K povinnosti obecného soudu respektovat vyložené a aplikované nosné právní pravidlo (rozhodovací důvod), o něž se opíral výrok nálezu Ústavního soudu, při rozhodování následujících skutkově obdobných případů pak Ústavní soud uvedl, že „*reflektování ústavněprávních výkladů Ústavního soudu nemůže záviset na tom, zda jsou orgány veřejné moci subjektivně přesvědčeny o jeho správnosti a dostatečné přesvědčivosti. Obecné soudy musí zajistit užitím interpretačních principů rozumnou aplikaci nálezů Ústavního soudu i v případě, že jeho judikatura není zcela jednotná a konzistentní, přičemž nalézání konzistentní linie v ústavní judikatuře musí být činěno v dobré víře*“.

Toto pravidlo vytvořené Ústavním soudem muselo být ve vztahu k nárokům na důchody vzniklým přede dnem 1. 5. 2004, k němuž Česká republika přistoupila k Evropské unii, akceptováno rovněž v judikatuře správních soudů. Nebylo zpochybněno ani v usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2009, č. j. 3 Ads 130/2008 - 107, dostupném na www.nssoud.cz, kterým byly Soudnímu dvoru Evropských společenství (nyní Soudní dvůr Evropské unie) předloženy následující předběžné otázky:

1. *Je třeba vykládat přílohu III část A. bod 6 v návaznosti na čl. 7 odst. 2 písm. c) nařízení, která ponechává použitelným kritérium pro určení nástupnického státu příslušného k zhodnocení dob pojištění získaných zaměstnanými osobami do 31. 12. 1992 v systému sociálního zabezpečení bývalé České a Slovenské Federativní Republiky, tak, že brání aplikaci vnitrostátního pravidla, podle něhož česká instituce sociálního zabezpečení v plném rozsahu hodnotí pro nárok na dávku i pro stanovení její výše dobu pojištění získanou na území bývalé České a Slovenské Federativní Republiky do 31. 12. 1992, i když k jejímu zhodnocení je podle uvedeného kritéria příslušná instituce sociálního zabezpečení Slovenské republiky?*

2. *Bude-li odpověď na první otázku záporná, je třeba vykládat čl. 12 Smlouvy o založení Evropského společenství ve spojení s čl. 3 odst. 1, čl. 10 a čl. 46 nařízení tak, že brání tomu, aby doba pojištění získaná v systému sociálního zabezpečení bývalé České a Slovenské Federativní Republiky do 31. 12. 1992, která již jednou byla ve stejném rozsahu zohledněna pro dávkové účely v systému sociálního zabezpečení Slovenské republiky, byla podle výše uvedeného vnitrostátního pravidla v plném rozsahu zhodnocena pro nárok na dávku ve stáří i pro stanovení její výše pouze státním příslušníkům České republiky s bydlištěm na jejím území?*

Žalobkyni vznikl nárok na částečný invalidní důchod podle českých právních předpisů dne 17. 4. 1997, tedy před přistoupením České republiky k Evropské unii. V posuzované věci se výslovně domáhala započtení doby zaměstnání získané do 31. 12. 1992 pro stanovení výše částečného invalidního důchodu. Toto podání lze tedy považovat

za žádost o zvýšení částečného invalidního důchodu, který měl být žalobkyni přiznán ode dne vzniku její částečné invalidity (17. 4. 1997) v nižší částce, než v jaké náleží. Jednalo se tedy o žádost podanou podle § 56 odst. 1 písm. b) zákona č. 155/1995 Sb., kterým bylo zahájeno řízení o změně výše důchodu, na něhož vznikl žalobkyni nárok ještě před vstupem České republiky do Evropské unie. Na druhou stranu však žalobkyně podala žádost o zvýšení částečného invalidního důchodu dne 5. 10. 2005, tedy až po přistoupení České republiky k Evropské unii. Při posuzování dané věci tak vznikla otázka, zda je aplikovatelné shora uvedené pravidlo vytvořené Ústavním soudem, které staví na českém státním občanství žadatele o dávku důchodového pojištění, také za situace, kdy sice žalobkyni vznikl nárok na důchod před vstupem České republiky do Evropské unie, avšak rozhodnutí stěžovatelky bylo vydáno po dni 30. 4. 2004.

Z tohoto důvodu Nejvyšší správní soud v posuzované věci usnesením ze dne 26. 3. 2010, č. j. 4 Ads 71/2009 - 74, řízení o kasační stížnosti přerušil do vydání rozhodnutí o zmíněných předběžných otázkách.

Na ně Soudní dvůr Evropské unie odpověděl v rozsudku ze dne 22. 6. 2011, č. C-399/09, takto:

1) *Ustanovení části A bodu 6 přílohy III nařízení Rady (EHS) č. 1408/71 ze dne 14. června 1971 o uplatňování systémů sociálního zabezpečení na zaměstnané osoby, osoby samostatně výdělečně činné a jejich rodinné příslušníky pohybující se v rámci Společenství, ve znění pozměněném a aktualizovaném nařízením Rady (ES) č. 118/97 ze dne 2. prosince 1996, ve znění nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 629/2006 ze dne 5. dubna 2006, ve spojení s čl. 7 odst. 2 písm. c) téhož nařízení nebrání takovému vnitrostátnímu pravidlu, jako je pravidlo dotčené v původním řízení, podle něhož je vyplácen vyrovnávací příspěvek k dávce ve stáří, pokud je výše této dávky přiznaná podle článku 20 dvoustranné smlouvy mezi Českou republikou a Slovenskou republikou, uzavřené dne 29. října 1992 v rámci opatření určených k vyřešení situace po rozdělení České a Slovenské Federativní Republiky dne 31. prosince 1992, nižší než dávka, která by byla pobírána, kdyby byl starobní důchod vypočten podle právních norem České republiky.*

2) *Článek 3 odst. 1 ve spojení s článkem 10 nařízení č. 1408/71, ve znění pozměněném a aktualizovaném nařízením č. 118/97, ve znění nařízení č. 629/2006, brání takovému vnitrostátnímu pravidlu, jako je pravidlo dotčené v původním řízení, které umožňuje vyplácet vyrovnávací příspěvek k dávce ve stáří pouze českým státním příslušníkům s bydlištěm na území České republiky, aniž to z hlediska práva Unie nutně vede k tomu, že osoba, která obě tyto podmínky splňuje, bude o tento příspěvek připravena.*

V odpovědi na druhou otázku označil Soudní dvůr Evropské unie rozlišování pojištěnců na základě státního občanství za přímou a na základě trvalého pobytu za nepřímou diskriminaci. Zároveň požadoval nastolení rovného zacházení při přiznávání vyrovnávacího příspěvku, jehož může být dosaženo buď přiznáním této dávky všem dotčeným pojištěncům členských států Evropské unie, anebo přijetím potřebných opatření, aby nebyl přiznán žádnému pojištěnci.

Po rozhodnutí o předběžných otázkách pak Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 25. 8. 2011, č. j. 3 Ads 130/2008 - 204, pro nároky na dávky důchodového pojištění

vzniklé od data přistoupení České republiky k Evropské unii stanovil, že je nadále nelze přiznávat, jelikož pravidlo konstituované v nálezech Ústavního soudu nemá pro jejich posuzování precedentní závaznost a navíc po vstupu České republiky do Evropské unie nebyly vyrovnávací příspěvky českým nositelem důchodového pojištění nikomu přiznány. Pro nároky na dávky důchodového pojištění vzniklé před 1. 5. 2004 však Nejvyšší správní soud v uvedeném judikátu potvrdil, že vnitrostátní pravidlo vytvořené nálezy Ústavního soudu platí i nadále na základě jejich precedentních účinků, když navíc toto pravidlo bylo v praxi používáno na základě meritorní směrnice ředitelky stěžovatelky č. 2/2008.

Na základě závěrů učiněných v rozsudku Soudního dvora Evropské unie ze dne 22. 6. 2011, č. C-399/09, a rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2011, č. j. 3 Ads 130/2008 - 204, je tedy pro účely posuzované věci nutné vycházet z potřeby na ni aplikovat shora uvedenou judikaturu Ústavního soudu, podle níž občanům České republiky, kterým vznikl nárok na dávku z českého systému důchodového pojištění do dne 30. 4. 2004, se doby pojištění získané do zániku ČSFR vždy hodnotí jako české doby pojištění, i kdyby se podle čl. 20 Smlouvy považovaly za doby pojištění získané ve slovenském systému důchodového pojištění.

Po vydání uvedených judikátů odpadla překážka řízení o kasační stížnosti, a proto Nejvyšší správní soud podle § 120 a § 48 odst. 5 s. ř. s. i bez návrhu vyslovil, že se v něm pokračuje.

Za dané situace po přiznání nutnosti řídit se judikaturou Ústavního soudu i v dané věci již zbývá jen posoudit, zda se tato vztahuje pouze na případy, kdy je českému státnímu příslušníkovi přiznán vyrovnávací příspěvek ve výši rozdílu mezi důchodem, který by mu náležel výlučně podle českých právních předpisů se započtem dob pojištění získaných do 31. 12. 1992, a součtem důchodu přiznaného mu slovenským nositelem pojištění a (případně) přiznaného dílčího českého důchodu. Na této argumentaci jsou totiž založeny kasační námitky stěžovatelky.

V již zmíněném nálezu ze dne 3. 6. 2003, sp. zn. II. ÚS 405/02, na který poukázala žalobkyně v žádosti ze dne 5. 10. 2005 o započtení doby pojištění získané do 31. 12. 1992 při stanovení výše částečného invalidního důchodu, Ústavní soud řešil případ žadatele, kterému byl přiznán dílčí předčasný starobní důchod za situace, kdy slovenský systém důchodového pojištění tento institut neupravoval a nárok na starobní důchod po dosažení důchodového věku žadateli ještě nevznikl. V této věci tedy žadateli nebyl přiznán důchod slovenským nositelem pojištění, který by měl být navýšen o vyrovnávací příspěvek ze systému českého důchodového pojištění. Přitom právě za tohoto skutkového stavu Ústavní soud poprvé vyslovil tezi, že *„u českých občanů (s trvalým bydlištěm v České republice) nelze na dobu zaměstnání u zaměstnavatele se sídlem na Slovensku získanou do rozpadu společného státu nahlížet jako na dobu zaměstnání v cizině a že pokud žadatel splnil podmínku minimálního počtu let pojištění pro vznik nároku na dávku podle z. č. 155/1995 Sb., nelze mu zpětně na základě aplikace mezinárodní smlouvy podle § 61 z. č.155/1995 Sb. její splnění upírat“*. Dále Ústavní soud v tomto nálezu shledal porušení zákazu diskriminace zakotveného v čl. 3 odst. 1 ve spojení s čl. 30 odst. 1 Listiny základních práva svobod, která spočívala v tom, že správní orgány i soudy hodnotily českému občanu dobu zaměstnání získanou do 31. 12. 1992 v systému důchodového zabezpečení ČSFR jen podle kriterií čl.

20 odst. 1 Smlouvy, ačkoliv měl český nositel pojištění hodnotit tuto dobu u českého státního příslušníka bez dalšího.

Lze přisvědčit stěžovatelce, že oproti případu řešenému v nálezu Ústavního soudu ze dne 3. 6. 2003, sp. zn. II. ÚS 405/02, nenastala v posuzované věci situace, při níž by slovenský nositel pojištění nepřiznal žadateli dávku důchodového pojištění kvůli její neexistenci v právním řádu Slovenské republiky. V době přiznání českého dílčího částečného invalidního důchodu totiž ve Slovenské republice ještě stále platil federální zákon č. 100/1988 Sb., který v § 37 upravoval částečný invalidní důchod. To ostatně vyplývá i z již zmíněných rozhodnutí slovenského nositele důchodového pojištění a správního soudu, podle nichž nebyla žalobkyně podle právních předpisů Slovenské republiky ani částečně invalidní. Navíc invalidní důchod se při splnění stanovených podmínek poskytuje na Slovensku i za účinnosti zákona č. 461/2003 Z. z., takže tento institut, byť bez rozlišení označení invalidity, existuje ve slovenském právním řádu nepřetržitě. Není proto možné přisvědčit Městskému soudu v Praze, že žalobkyni nebyl přiznán částečný invalidní důchod ze systému důchodového pojištění Slovenské republiky kvůli absenci tohoto institutu ve slovenských právních předpisech. Nicméně Městský soud v Praze odůvodnil nutnost zohlednění veškeré doby pojištění získané žalobkyní do zániku ČSFR při stanovení výše jejího českého částečného invalidního důchodu taktéž zmíněnou judikaturou Ústavního soudu. Proto kvůli uvedenému pochybení nelze napadený rozsudek považovat za nepřezkoumatelný ani v něm nelze spatřovat vady řízení před soudem, která by mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Rovněž není pro posouzení dané věci podstatné, že slovenský nositel pojištění nepřiznal žalobkyni invalidní důchod, neboť ji podle právních předpisů Slovenské republiky neshledal ani částečně invalidní. Základní myšlenka shora uvedené judikatury Ústavního soudu totiž spočívá v tom, že u občanů České republiky nelze na zaměstnání vykonávané do zániku ČSFR na území současné Slovenské republiky nahlížet jako na zaměstnání v cizině a že jim musí být vyplácen důchod v celkové částce odpovídající výši důchodu podle českých předpisů se zohledněním všech dob pojištění získaných za existence Československa, samozřejmě za předpokladu, že ostatní podmínky nároku na požadovanou dávku podle českých právních předpisů splnili. V opačném případě by totiž podle Ústavního soudu čeští státní příslušníci, kteří měli ke dni 31. 12. 1992 zaměstnavatele se sídlem na území Slovenské republiky, byli diskriminováni oproti těm občanům České republiky, kteří měli k témuž dni zaměstnavatele na území České republiky.

Jestliže tedy žalobkyni nebyl přiznán ani částečný invalidní důchod ze slovenského systému důchodového pojištění, přičemž v České republice byla uznána částečně invalidní podle § 44 zákona č. 155/1995 Sb. od 17. 4. 1997 (od tohoto data dílčí částečný invalidní důchod pobírá), musel ve světle judikatury Ústavního soudu nést všechny náklady na hmotné zabezpečení při její invaliditě český nositel pojištění a při stanovení výše jejího částečného invalidního důchodu musel zohlednit i dobu pojištění získanou do 31. 12. 1992. Tuto povinnost měl český nositel pojištění obzvláště za situace, kdy se žalobkyně bránila proti rozhodnutí o nepřiznání invalidního důchodu ze systému důchodového pojištění Slovenské republiky před slovenským správním soudem. Tímto postupem totiž byly využity všechny možnosti na zajištění ústavního práva žalobkyně jako občanky České republiky na přiměřené hmotné zabezpečení při nezpůsobilosti k práci prostřednictvím náhradníka, takže v intencích nálezů Ústavního soudu musí žalobkyni toto právo plně

zabezpečit český stát. Ostatně pokud Ústavní soud ve své judikatuře dovodil, že občanu České republiky náleží vyrovnávací příspěvek ve výši rozdílu mezi důchodem, který by mu náležel výlučně podle českých právních předpisů se započtem všech dob pojištění získaných do 31. 12. 1992, a součtem důchodu přiznaného mu slovenským nositelem pojištění a přiznaného dílčího českého důchodu, aby tak pobíral důchod v celkové výši odpovídající českým právním předpisům se zohledněním dob pojištění získaných do zániku ČSFR, tak zde není žádný rozumný důvod pro nedosažení téhož cíle v případech, kdy vyrovnávací příspěvek nemůže být vyplácen v důsledku nepřiznání důchodu slovenským nositelem důchodového pojištění.

Započtení dob pojištění získaných do zániku ČSFR při stanovení výše českého částečného invalidního důchodu žalobkyni tedy není možné považovat za vytvoření nového pravidla mimo rámec zákona č. 155/1995 Sb. a mimo již vytvořeného pravidla Ústavního soudu, jak tvrdí stěžovatelka. Takový postup je aktem aplikace pravidla vytvořeného Ústavním soudem, který má ze shora uvedených důvodů ve vztahu k nárokům na důchod vzniklým před vstupem České republiky do Evropské unie precedentní závaznost a všechny správní orgány i správní soudy ho proto musejí v těchto případech aplikovat.

Lze tedy uzavřít, že Městský soud v Praze nepochybil, když dospěl k závěru o nutnosti zohlednění všech dob pojištění získaných žalobkyní do 31. 12. 1992 při stanovení výše jejího českého částečného invalidního důchodu, žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil stěžovatelce k dalšímu řízení.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti Nejvyšší správní soud podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl. Současně podle § 120 a § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť žalobkyni, která v něm měla úspěch, žádné takové náklady nevznikly.

Nejvyšší správní soud musel v řízení o kasační stížnosti vycházet z ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s., podle něhož při přezkoumání rozhodnutí vychází soud za skutkového a právního vztahu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Proto nemohl přihlížet ke znění § 106a zákona č. 155/1995 Sb., které bylo do tohoto právního předpisu vloženo s účinností od 28. 12. 2011 zákonem č. 428/2011. Podle tohoto ustanovení za doby důchodového zabezpečení získané před 1. lednem 1993 podle československých právních předpisů, které se podle Smlouvy mezi Českou republikou s Slovenskou republikou o sociálním zabezpečení ze dne 29. října 1992 považují za doby důchodového zabezpečení nebo pojištění Slovenské republiky, nelze přiznat ani zvýšit důchod z českého důchodového pojištění (zabezpečení) a ani nelze s přihlédnutím k těmto dobám poskytnout vyrovnání, dorovnání, příplatky a obdobná plnění k důchodu nebo jeho části nebo poskytovaná místo důchodu nebo jeho části, přičemž k těmto dobám lze v souladu s čl. 4 ústavního zákona č. 4/1993 Sb., o opatřeních souvisejících se zánikem České a Slovenské Federativní Republiky, přihlédnout pouze za podmínek a v rozsahu stanoveném touto smlouvu nebo zákonem (§ 61).

Po zrušujícím rozsudku Městského soudu v Praze se však věc vrací do stádia správního řízení a stěžovatelka rozhodne o žádosti žalobkyně ze dne 5. 10. 2005 též

s přihlédnutím k současným předpisům. Proto musí stěžovatelka zvážit, zda v dalším řízení bude aplikovat § 106a zákona č. 155/1995 Sb. a na něho navazují přechodné ustanovení čl. XIII zákona č. 428/2011 Sb. Podle něho se zastaví řízení o žádostech o poskytnutí vyrovnání, dorovnání, příplatků a obdobných plnění uvedených v § 106a zákona č. 155/1995 Sb., které byly podány přede dnem nabytí účinnosti zákona č. 428/2011 Sb. Přitom musí vzít stěžovatelka v úvahu i nález pléna Ústavního soudu ze dne 31. 1. 2012, sp. zn. Pl. ÚS 5/12, který z důvodů v něm uvedených označil uvedená zákonná ustanovení za obsoletní.

V dalším řízení stěžovatelka též ověří, zda žalobkyně získala české státní občanství před vznikem nároku na částečný invalidní důchod poskytovaný ze systému důchodového pojištění České republiky. Podle závěru učiněného v usnesení Ústavního soudu ze dne 19. 6. 2012, sp. zn. IV. ÚS 3400/11, totiž mohou být žalobkyni při stanovení výše českého částečného invalidního důchodu zohledněny doby pojištění získané do zániku ČSFR pouze v případě, že se stala občankou České republiky před vznikem nároku na tuto dávku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. června 2012

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu